

Blefer Mesić i privatizacija našičke cementare

Ispalio je Mesić da se ni jedna privatizacija početkom devedesetih nije mogla dogoditi bez vrha HDZ-a, odnosno predsjednika Tuđmana, ali je taj, sve samo ne vjerodostojan svjedok, zaboravio da je u skandale oko privatizacije bio upleten upravo - on.

Pojavio se Stipe Mesić pred saborskim istražnim povjerenstvom u slučaju Agrokor i među ostalim ispalo da se ni jedna privatizacija početkom devedesetih nije mogla dogoditi bez vrha HDZ-a, odnosno predsjednika Tuđmana i kruga oko njega. A onda dometnuo da je ukupna pretvorba bila inficirana nezakonitošću. Dobro, daleko je Mesić od toga da bi ga se moglo tretirati kao imalo vjerodostojnog svjedoka, ali ipak nevjerojatno je koliko je spreman daleko ići u svojim blefovima bez pokrića.

Evo, u ovom slučaju blefer Mesić, koji je na istom svjedočenju mrtvo-hladno kazao kako se ne sjeća je li mu ili nije Ivica Todorčić bio na rođendan i koji računa na zaboravljivost javnosti, zaboravio je da je u skandale oko prvih privatizacija bio upleten upravo on. Riječ je o famoznoj privatizaciji Tvornice cementa Našice koja je bila jedna od prvih afera u privatizaciji uopće. Tako se u središtu političko-financijskog skandala oko pokušaja privatizacije cementare našla Mesićeva kći Dunja Mesić koja je pokušala kupiti značajan paket dionica, no nakon izbijanja afere u rujnu 1993. - a što je jako naštetilo i Mesićevoj političkoj karijeri – morala je podviti rep i povući se iz igre. Prije toga, iako je imala plaću u iznosu oko tadašnjih sto njemačkih maraka, bez problema je digla kredit od 447.195,95 njemačkih maraka što je bilo dovoljno za 10.000 založnih dionica našičke cementare.

No, to nije jedina stvar zbog koje bi se sve ono što izgovori ili učini Stjepan Mesić trebalo uzimati s velikim oprezom i zadržkom. Dovoljno se prisjetiti situacije iz 1992., a o čemu svjedoči snimka, kada je Mesić u Australiji u džep spremio čekove s ukupno 150.000 australskih dolara za koje je kasnije utvrđeno da nikada nisu došla onome kome su bila namijenjena. Te novce su hrvatski iseljenici darovali Hrvatskoj za obranu, oružje, pomoć braniteljima i ljudima koji su u jeku velikosrpskog divljanja morali napustiti svoje domove, no zadnji im se trag i doslovno i metaforički izgubio u Mesićevu džepu. Na kasnije upite javnosti, Mesić naravno nije imao odgovor. Barem ne suvisli.